Péče o válečné poškozence. — Nemocenské a úrazové pojištění.
(Sděluje dr. J. Tučný.)

Dodatečná přihláška o lékařskou prohlídku a o přiznání důchodu. K § 1 a 2 zák. č. 146/1923 Sb. z. a n. Ustanovení § 2 zák. č. 146 z r. 1923 nezakládá právního nároku pro osoby tam uvedené, by jim byla povolena dodatečná přihláška o důchodu. (Nález Nejv. spr. s. z 10. dubna 1926, č. 7501/26; srv. též nálezy Nejv. spr. soudu z 16. června 1925, č. 12190/25 a z 12. října 1925, č. 1234/25.)

Včasnost přihlášky jest posouditi podle doby, kdy došla k úřadu povolanému k přijetí přihlášky a není proto vadou řízení, že nebyl proveden důkaz o tvrzení stížnosti, že přihláška byla podána prostřednictvím obecního úřadu. Byla-li přihláška zaslána prostřednictvím obecního úřadu, učinila tak stěžovatelka na své vlastní nebezpečí. Podle § 26 zák., č. 142/1920 Sb. z. a n., je k přijetí přihlášky jedině příslušným okresní úřad pro péči o vál. poškozence. Podle § 27 zák., č. 142/1920, jest, byl-li nárok ohlášen u nepříslušného úřadu, tento úřad sice povinen co nejrychleji předložiti přihlášku příslušnému úřadu, ale poškozenec nemá nároku na náhradu, byla-li nesprávným podáním zmeškána promlčecí lhůta uvedená v § 28 cit. zák. (Nález Nejv. spr. soudu z 11. května 1926, č. 9803/26.)

Příslušnost správního úřadu rozhodovati o dodatečné přihlášce o důchod podle § 2 zák. č. 146/1923 Sb. z. a n. Referát ministerstva sociální péče pro Podkarpatskou Rus, pokud se týče zemský úřad pro válečné poškozence není vzhledem k předpisu § 2 zákona z 4. července 1923, č. 146 Sb. z. a n., kompetentním rozhodovati o dodatečných přihláškách o důchod válečných poškozenců pod týž předpis spadajících, poněvadž k rozhodování tomu je podle citov. § 2 výlučně povoláno ministerstvo sociální péče v dohodě s ministerstvem financí. Pro přihlášky, které byly podány od osob v § 2 zák. č. 146/23 jmenovaných po uplynutí lhůty v §§ 28 a 29 zákona č. 142 z r. 1920, resp. v § 1 zákona č. 310 z r. 1921 uvedené, je co do kompetence úřadu směrodatna jedině norma § 2 zákona č. 146 z r. 1923, nikoli norma § 30 zákona čís. 142 z r. 1920 o příslušnosti zemského úřadu pro válečné poškozence, a že přihlášky spadající pod § 2 posléz citov. zákona nemohou být se zřetelem na tento zvláštní a výjimečný předpis posuzovány jako přihlášky podané podle zákona čís. 142/1920. Výrok zemským úřadem pro válečné poškozence v této věci vydaný je podle toho, co uvedeno, výrokem úřadu nepříslušného a proto výrokem zmatečným. Poněvadž z výroku zemského úřadu pro válečné poškozence jest podle norem zákona čís. 142/20 ve znění zákona čís. 39 z r. 1922 pořad instancí k ministerstvu sociální péče přípustný, náleželo žalovanému úřadu, aby o opravném prostředku k němu stěžovatelem podaném jako instance nadřízená rozhodl, při tom však především k zmatečnosti výroku zemského úřadu pro válečné poškozence pro jeho inkompetenci přihlédl, výrok ten odstranil a sám ve věci jako jediná instance, po případě v dohodě s ministerstvem financí, rozhodl. (Nálezy Nejv. spr. soudu ze 4. května 1926, č. 9521/26 a 9522/26. Viz též nález téhož soudu ze 4. května 1926, č. 9369.)

K pojmu »válečný poškozenec« ve smyslu zákona č. 142/1920 Sb. z. a n. Zákon z 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., stanoví v odst. 1. § 1, že váleční poškozenci světové války (§ 1 zákona ze dne 8. dubna 1919, č. 199 Sb. z.